

Rozsudek Nejvyššího soudu SSR ze dne 25.08.1971, sp. zn. 2 Cz 35/7

Číslo: 69/1971

Právní věta: Pri určení výživného pre maloletého, ktorý je v učebnom pomere a je ubytovaný a stravovaný v učilišti, treba zistiť, aké hmotné a finančné zabezpečenie maloletému toto učilište poskytuje, či mu hradí cestovné na návštevu rodičov, na dovolenku a pod. Výživné nie je možné potom obmedziť iba na potreby bývania, stravovania a šatenia, ale slúži aj pre kultúrne, športové, rekreačné a iné potreby na zabezpečenia všestranného vývoja dieťaťa.

Soud: Nejvyšší soud SSR

Datum rozhodnutí: 25.08.1971

Spisová značka: 2 Cz 35/7

Číslo rozhodnutí: 69

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Péče o nezletilého, Učební poměr, Výživné dítěte

Předpisy: 94/1963 Sb. § 33

§ 120

§ 153

§ 220

§ 85

§ 96 99/1963 Sb. § 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 69/1971 sb. rozh.

Pri určení výživného pre maloletého, ktorý je v učebnom pomere a je ubytovaný a stravovaný v učilišti, treba zistiť, aké hmotné a finančné zabezpečenie maloletému toto učilište poskytuje, či mu hradí cestovné na návštevu rodičov, na dovolenku a pod. Výživné nie je možné potom obmedziť iba na potreby bývania, stravovania a šatenia, ale slúži aj pre kultúrne, športové, rekreačné a iné potreby na zabezpečenia všestranného vývoja dieťaťa.

(Rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 25. 8. 1971, [2 Cz 35/71](#))

Návrhom z 29. 6. 1970 se ONV v P. domáhal, aby súd maloleté deti M., D. a J. K. zveril do výchovy a opatery matky M. K. a aby otca zaviazal platiť na výživu detí po 400 Kčs mesačne od 1. 9. 1969.

Okresný súd v Prievidzi rozsudkom z 29. 10. 1970 všetky deti ponechal vo výchove a opatere matky a otca zaviazal platiť na výživu maloletého M. K. 250 Kčs, maloletého D. K. 400 Kčs a maloletého J. K.

300 Kčs mesačne od 15. 6. 1970. Pri určovaní výživného vychádzal súd prvého stupňa zo zárobku otca v sume 2574 mesačne, ktorý dosahoval u predchádzajúceho zamestnávateľa; toto zamestnanie však otec maloletých zmenil. Začiatok vyživovacej povinnosti otca určil súd od 15. 6. 1970, odkedy rodičia detí nežijú v spoločnej domácnosti. Výživné pre maloletého M. K. určil sumou 250 Kčs mesačne so zreteľom na to, že je v učebnom pomere, z ktorého mu plynie bezplatné ubytovanie, stravovanie a pracovné oblečenie.

Na odvolanie obidvoch rodičov Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 25. 2. 1971 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že otec nie je povinný platiť výživné na maloletého M. K. Ohľadne ostatných maloletých detí rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Zmenu rozsudku odôvodnil tým, že maloletý M. K. má u zamestnávateľa zabezpečené bezplatné ubytovanie a okrem toho dostáva vreckové v sume 120 Kčs, k čomu treba pripočítať rodinné prídavky v sume 223 Kčs mesačne, takže suma 343 Kčs mesačne stačí kryť jeho výdavky na ošatenie.

Najvyšší súd SSR rozhodol a sťažnosti pre porušenie zákona, ktorú podal generálny prokurátor SSR, tak, že rozsudkom súdu druhého stupňa bol porušený zákon.

Z odôvodnenia:

Ustanovenia § 6 a § 120 ods. 1 O. s. p. ukladajú súdom čo najúčelnejšie a čo najúplnejšie zistiť skutočný stav veci, na základe ktorého sa potom podľa ustanovenia § 153 ods. 1 citovaného zákona rozhoduje.

Podľa ustanovenia § 220 ods. 1 O. s. p. odvolací súd zmení rozhodnutie, ak súd prvého stupňa rozhodol nesprávne, hoci správne zistil skutkový stav.

Vyživovacia povinnosť rodičov trvá do toho času, pokiaľ nie sú deti schopné živiť sa samy (ustanovenie § 85 ods. 1 Zák. o rod.).

Podľa týchto zákonných ustanovení súd druhého stupňa dôsledne nepostupoval.

Súdy obidvoch stupňov si predovšetkým nežadovávali potrebné skutkové podklady pre stanovenie počiatku vyživovacej povinnosti otca. V súdenom prípade bolo výživné žiadané od 1. 9. 1969, avšak súdy ho určili až od 15. 6. 1970, pričom tvrdenia rodičov o tom, koľko finančných prostriedkov dával otec do domácnosti v čase od 1. 9. 1969 do 15. 6. 1970 sa rozchádzali a výpovede detí M. a D. K. údaje otca potvrdili. Bez bližšieho objasnenia ostalo aj tvrdenie matky, že z peňazí, ktoré jej dal otec detí v januári 1970, musela zaplatiť sumu 1250 Kčs na užívanie vtedy ešte spoločného bytu.

Pre stanovisko, že výživné maloletému M. K. nepatrí, nemal súd druhého stupňa všetky potrebné skutkové podklady. Predovšetkým mal dotazom na príslušné učilište zistiť, aké hmotné a finančné zabezpečenie maloletému poskytuje, či mu hradí cestovné na návštevu rodičov, na dovolenku a pod.; iba tak možno ustáliť, či má maloletý z učobného pomeru dostatok prostriedkov na krytie svojich odôvodnených potrieb, alebo či a akou mierou sa na nich majú podieľať aj rodičia. Odvolací súd zjavne nebral do úvahy, že výživné nemožno obmedziť na potreby bývania, stravovania a šatenia, ale že slúži aj pre kultúrne, športové, rekreačné a iné potreby, lebo len tak možno zabezpečiť všestranný vývoj dieťaťa v zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 Zák. o rod.

Pri rozhodovaní o výživnom súd druhého stupňa vychádzal zo zárobku otca „okolo 2000 Kčs netto mesačne“, ktorý údajne v súčasnej dobe dosahuje, pričom sa vôbec nezaoberal otázkou zmeny jeho zamestnania, najmä či sa otec nevzdal bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, keď predtým v bani dosahoval zárobok v sume 2574 Kčs mesačne.

Tým, že súd druhého stupňa v tomto zmysle nepostupoval, porušil zákon v ustanoveniach § 6, § 120

ods. 1, § 153 ods. 1 a § 220 ods. 1 O. s. p. v súvislosti s ustanoveniami § 85 ods. 1, 2 Zák. o rod.